

Hoe een Twents meisje in Asten terecht kwam

In De Luidklok van oktober jl. las ik het verhaal van onze eindredacteur Peter Berkvens met het verzoek om als lid van de Seniorenvereniging een bijdrage te leveren aan de inhoud van De Luidklok. Tijdens de coronatijd had de toenmalige eindredacteur, Marie-Louise Klomp, ook al iets dergelijks voorgesteld en was ik al eens bezig geweest met mijn levensverhaal. Over de kindertijd, ouders, het ouderlijk huis, broers en zusjes, de school waar je naar toeging en hoe je leven daarna verlopen is.

Een aantal van onze leden weet dat ik geen Astense van geboorte ben. Ik woon inmiddels al ruim 64 jaar in Brabant en voel me inmiddels wel een echte Astense.

Ik ben geboren in Losser in de provincie Overijssel en dan specifiek in de streek Twente. Losser ligt vlakbij Enschede en Oldenzaal en pal tegen de Duitse grens, met plaatsen als Gronau, Ahaus en Bentheim, waar we vroeger in de zomer in een half uurtje naar toe fietsten. Als ik uit mijn slaapkamerraam naar buiten keek zag ik het klooster van de paters in het Duitse Bardel liggen. Via de Losserse Zandbergen wandelden we daar vaak naar toe. Mijn ouders waren van eenvoudige boerenafkomst. Moeder diende voor haar huwelijk bij grote boeren en vader had zich na verschillende opleidingen en cursussen opgewerkt tot zaakvoerder van de plaatselijke Boerenbond, de ABTB, te vergelijken met de NCB in Brabant. Mijn vader had de dagelijkse leiding over het personeel en de zaak.

Ze trouwden op 21 juli 1927, hadden een mooi nieuw huis laten bouwen, en geheel volgens de toenmalige Katholieke leefregels, was mijn moeder gauw genoeg zwanger. Op 18 mei 1928 werd mijn oudste zus geboren. Ze kan het nog altijd zelf vertellen: ze is op dit moment 96 jaar en woont sinds twee jaar in verzorgingshuis St. Maartensstede in Losser centrum. Na haar kwamen er nog tien kinderen, waarvan één meisje - mijn anderhalf-jarig oudere zusje - in 1938 plotseling overleed aan een longontsteking. Voor mijn ouders een dramatische gebeurtenis die ze waarschijnlijk in stilte verwerkten. Na mijn geboorte op 6 november 1936 kwamen er nog vier kindjes bij, tot op 3 juni 1943 mijn jongste zusje geboren werd, midden in de oorlog.

De oudsten van ons gezin volgden toen al de Lagere School of Voortgezet onderwijs. Ikzelf ging in 1949, na de Lagere School in Losser, naar de vierjarige Mulo in Enschede. Na het eindexamen ging ik naar de Kweekschool met internaat in Schijndel. De reden was dat de Zusters van Liefde uit Schijndel ook de Lagere School in mijn woonplaats beheerden. Vanaf 1953 heb ik de opleiding in Schijndel gevolgd en meteen, vanaf die eerste dag daar, kreeg ik contact met medestudente Marie-Louise Gloudemans uit Asten, waarmee ik - tot haar veel te vroege dood in 1996 - een prachtige en waardevolle vriendschapsband heb gehad.

Via haar kwam ik al op 16-jarige leeftijd geregeld in Asten en werd kind aan huis bij haar ouders, familie en vele bekenden. Daar leerde ik in 1958 Martien Loomans kennen en na mijn afstuderen en eerste baan als onderwijzeres in Losser, kwam ik als getrouwde vrouw weer terug in Asten. Nu als meewerkende echtgenote in een druk zakengezin.

Na de dood van mijn schoonouders namen Martien en zijn twee broers de zaak over en in de loop der jaren volgde de ene uitbreiding na de andere. Wij woonden vanaf 1982 in onze grote bovenwoning boven de zaak en bleven daar ook wonen na de overname van de onderneming door de twee zonen van de oudste broer in 1991.

Martien en ik voelden ons nog veel te jong om werkeloos toe te zien. Hij werd vanaf die tijd vrijwilliger bij Een Aarde en ik ging enkele jaren later aan de slag bij de Wereldwinkel. Samen waren we al een hele tijd vrijwilliger in Museum Asten voor één zondag in de maand en maakte ik deel uit van het Parochiebestuur. Om te ontspannen was ik al vanaf de oprichting in 1966 lid van het Astens Gemengd Koor, later Puur Sangh gedoopt. Tussen 2004 en 2010 was ik secretaris van het bestuur. Martien werd in 1968 Prins Carnaval bij De Klot en tot en met 1996 heeft hij daar in verschillende functies deel uitgemaakt van het Bestuur, o.a. als Vorst en President.

We genoten daarnaast van onze vrije tijd, onze twee volwassen dochters en de vijf kleinkinderen, die in de loop van de jaren negentig geboren werden. We genoten van de vele reizen die we konden maken, weekenden en midweekjes er op uit om te ontspannen. In 2010 hebben we ons gouden huwelijksjubileum groots gevierd, maar in de jaren daarna begon Martien zaken te vergeten en werd de diagnose dementie vastgesteld. Tot eind 2017 hebben we nog samengewoond in ons gezellige bovenhuis, maar uiteindelijk werd het verpleeghuis voor hem de enige uitkomst, waar hij op 4 januari 2019 in ons bijzijn is overleden.

Nu woon ik in mijn heerlijke appartement in de Kerkstraat en maak iedere dag nog mooie dingen mee, o.a. als lid van de Seniorenvereniging en als onderdeel van de grote groep van vrijwilligers bij Een Aarde.

Ik hoop dit mooie leven nog lang te mogen leven!!

Mariet Loomans-Fischer.